

PASTIR LJUDSTVA

*V nepregledni čredi ljudstva,
ki vodi dušni jo pastir,
besedo Božjo jim oznanja
in notranji prinaša mir.*

*Njegovi pašniki raztezajo po vsej se obli
s čredo, ki preplavlja svet.
So Stvarnika obljube dane,
da za ljudi je ta planet.*

*Vsi le ena smo družina,
ki čuva Božje jo oko.
Naj gre hvalnica pastirju ljudstva;
radujta se, zemlja in nebo!*

*Vsak dan vabi Božje oznanilo,
do vseh naj čuje se ta glas.
Duhovno misel bo krepila
in notranji bo mir v nas.*

Ivanka Erznožnik

Med svetovno znane pastirje ljudstva sodi tudi mozaičar in teolog p. Marko Ivan Rupnik. Njegova dela so člani društva Šmar prav zdaj postavili na razstavo v zvoniku. Lepo ste povabljeni, da si jih ogledate.

P. Marko Ivan Rupnik se je rodil 1954 v Črnem Vrhu nad Idrijo, študiral filozofijo, slikarstvo v Rimu, nato še teologijo. V duhovnika je bil posvečen v Kopru 1985. Od leta 1995 vodi tudi Atelje duhovne umetnosti in je s svojimi mozaiki zaslovel po celem svetu. S svojo izvirno umetnostjo nas duhovno bogati. Pravi, da kdor živi iz Duha, to tudi izžareva. In prav to izžarevajo njegove umetnine. Ljubezen se namreč ne more izpolniti le v mislih, v abstraktnosti, ampak nujno nagovarja in preobraža snovni, telesni svet.

Anica Kumer

KOLIKO MI PRIPADA?

Zbudim se v prelep dan. Sonce budi zaspano pomlad. Ves ta dan, v vsej svoji pomladni lepoti, je moj. Pripada mi. Stvarnik mi ga je namenil v celoti. Koliko ga bom vzela?

Lahko dovolim, da se me dotakne njegova lepota. Lahko se ustavim in uživam. Lahko pa tudi utonem v vsakodnevnih skrbeh in dovolim, da gre vse lepo mimo mene.

Velikokrat se spomnim na bogato doživetje pred leti, ko smo z otroki v prednovoletnem času obiskali lutkovno gledališče. Pred predstavo je zbrane otroke pozdravil Dedek Mraz. Imel je velik plašč – segal mu je do tal – in v tem plašču velik žep, poln bombonov. Vhod v žep pa je bil tako ozek, da so otroci, ki so segli po bombonih, lahko izvlekli ročico samó, če so vzeli največ tri bombone. Zanimivo se mi je zdelo, da so tako majhni otroci že lahko pohlepni, saj so skoraj vsi imeli težave s tem žepom. Na ta žep se velikokrat spomnim. Vedno znova mi govori, da mi pripada le toliko, kolikor lahko izvlečem in da je vedno prav, če pustim še kaj za druge.

Koliko Boga mi pripada? Ali Bog pripada meni bolj kot tebi ali njemu? Bog je ljubezen. Ljubezen pa je čudežna stvar, več če jo razdeliš, več jo imaš. Bog mi pripada v celoti, vedno je tu in na voljo, da ga vzamem z veliko žlico. In če pripada meni cel, je še vedno cel na voljo tudi tebi. Nikoli pa se mi ne vsiljuje. Ima me tako rad, da mi je dal svobodno voljo, da se sama odločim, koliko ga želim. Bog je dober oče, ki čaka, da me objame – a jaz sem tista, ki, če si tega objema želim, moram stopiti do njega. Prvi korak moram narediti jaz. Če ne bom storila ničesar, potem nimam pravice vpiti, kako je Bog do mene krivičen.

Študentka pripoveduje, da vedno na večer pred težjim izpitom gre k maši. Tam poprosi Boga, da bi na izpitu našla dovolj zbranosti in znala poiskati pravilne odgovore. Snov je seveda prej pridno predelala. Pravi, da jo Bog pomiri in ji da zbranost.

Mislím, da tako nekako deluje Bog. Prva poteza je naša, mi smo dolžni nekaj narediti in potem nam bo Bog pomagal.

Približuje se župnijski praznik, praznik sv. birme. Ali zakrament svete birme pripada vsem našim otrokom? Kdo od otrok bo šel k birmi in kdo ne, o tem ne mislim razpravljati, vem pa, da se bosta milost in blagoslov Svetega Duha dotaknila otrok in nas vseh samo toliko, kolikor si bomo tega sami želeli. Nekako podobno kot prelep pomladanski dan. Vsem je na voljo, pripada pa nam ga le toliko, kolikor si ga vzamemo.

Hermina Cankar

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221
Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>
mobitel župnik: Igor Jereb: 041 703 578

Ure, ko je duhovnik na voljo: pon.: maj: 17⁰⁰ – 18⁴⁵ oz. 18⁰⁰ – 19⁴⁵ in po vsaki sveti maši.

Naklada: 800 izvodov

O ODPUŠČANJU

Njihovo krivdo bom odpustil in njihovega greha se ne bom spominjal (Jer 31,34).

Prerok govori o novi zavezi. Z božje strani je to zaveza odpuščanja in ljubezni do vseh ljudi.

Poznam zelo veliko ljudi, ki pravijo: »Saj sem mu odpustil, vendar pozabiti ne morem.« Ali je ta oseba dejansko odpustila? Kako naj odpustim nekomu, ki me je ranil v vsej svoji globini. Odpuščanje gotovo ni nekaj preprostega. Velikokrat nam že sama misel na to, da bi nekomu odpustili, povzroča odpor in bolečino. Ko nosiš v sebi zamero in sovraštvo, trpiš, ravno tako pa trpi tudi tisti, ki te je prosil, da mu odpustiš. Če se ti občutki razrastejo, lahko resno zboliš. Zamerljivi ljudje, ljudje, ki ne znajo odpuščati, imajo veliko težav z zdravjem; pogoste so težave s srcem, želodcem, hrbtenico ...

Kaj pravzaprav pomeni odpustiti?

Odpustiti pomeni, da osebe ne sovražimo; pomeni očistiti sebe bolečih čustev, uvideti, da je oseba, ki te je prizadela, tudi samo človek s svojimi slabostmi. Človek, ki je dejansko zelo nesrečen in nezadovoljen, v sebi nosi polno nerazrešenih notranjih konfliktov in težav.

Nagovorila me je naslednja zgodba.

Nekdanji interniranec v nacističnem koncentracijskem taborišču je obiskal prijatelja, s katerim je delil težko usodo.

»Ali si odpustil nacistom?« je vprašal prijatelja.

»Da.«

»Jaz pa ne. Še vedno sem poln sovraštva do njih.«

»Če je pa tako,« je rekel prijatelj, »te imajo še vedno v ječi.«

Glede na povedano je treba iz svojega duha odstraniti vse stare, utrujene in izrabljene misli in jih napolniti s svežimi, novimi in ustvarjalnimi mislimi vere, ljubezni in dobrote. Vsake težave se moramo lotiti z optimizmom in zaupanjem v Vsemogočnega. Če mislite drugače, ustvarite določen drugačen sklop razmer.

Pozitivne misli ustvarijo pozitivno ozračje, ki je pripravljeno za odpuščanje in spreobrnjenje. Narediti pa morate še en korak – preko molitve prositi Boga, da te bo spreobrnil v tvoji notranjosti. On vam lahko da velike in čudovite stvari, vendar pa vas ne more prisiliti, da sprejmete več, kot v svoji veri zmorete. Vsem tistim, ki težko odpuščajo kakršne koli zamere, svetujem, da pogosto molijo zapisano molitev.

Gospod Jezus, pomagaj nam iz srca in iz svojih misli izbrisati vse zamere, sovraštva, vse naše želje po maščevanju, grde misli do tistih, ki so nas prizadeli in nas ranili na duši, nam naredili kaj slabega in slabo o nas govorili. Vse te ljudi, ki nam želijo slabo, ti izročamo v Tvoje roke. Izročamo Ti jih in jih blagoslovujemo, saj si sam, o Jezus, rekel: »Odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.«

Nam pa daj moč, da bomo molili zanje in jim želeli vse najboljše v življenju. Hvala Ti, o Jezus, hvala Ti za vse, hvala Ti, ker Te poznamo in ker nam pomagaš, nas vodiš in si naš najzvestejši prijatelj.

Zgodí se vam po vaši veri (Mt 9, 29).

Branka Grošelj

VAJA DELA MOJSTRA OZ. PRAKSA ALI IZKUŠNJA

Praksa izhaja iz grške besede praxis, kar pomeni dejanje, dogodek, delo. Predstavlja dejanje, akcijo, aktivnost. V tem smislu je nasprotje teoriji. Francoski mislec J. P. Sartre je prakso razumel kot svobodno človeško aktivnost, ki je sposobna ustvarjati nov, boljši družbeni red.

Vsaka praksa, ki ti daje izkušnje, te obogati. Šola ti da znanje, umnost, širino duha. Ko pa to znanje, vedenje uporabiš v življenju, začneš spoznavati, do kod sežejo meje tvojih misli. V odnosu z ljudmi se širi socialna komunikacija, zavest pripadnosti družbi.

Poleg rednega dela, za katerega se človek usposobi, lahko opravlja še stvari, ki ga veselijo. To so razni hobiji in interesne dejavnosti.

Lahko pa naredi nekaj dobrega ne samo zase, ampak tudi za drugega. Obišče npr. starejšega človeka, prisluhne osamljenemu, zmoli očenaš za bolnega.

Mogoče to ne prinaša materialnih koristi, prinaša pa moralno zadovoljstvo. Ne samo duhovniki, tudi mi kot božje občestvo lahko prispevamo kanček dobrote v ta svet.

Ob tem, da praksa sčasoma naredi mojstra, največkrat pomislim na kmeta. Ne samo da mora imeti vedenje o rastlinah, tleh, živalih, strojih ..., ampak mora znati tudi odlično opazovati, spremljati in se hitro ter pametno odločati. Seveda pa dobro vemo, da vsak ni za vse in nespametno je pričakovati, da bo zmeraj naredil vse prav. A če ima oči in srce odprto za to, kar dela, bo z leti postal pravi mojster kmetovanja. Mojster je mogoče postati samo v odnosu. Kmet, ki ne ljubi zemlje in ga delo na njej ne veseli, ne bo nikoli mojster. Za mojstrstvo je potreben talent, a še bolj kot to pa ljubezen, dobrohotnost in sprejemanje.

Praksa se torej ne nanaša toliko na odnos človeka do narave, marveč bolj na odnose med ljudmi. Te odnose med ljudmi urejajo moralne norme.

Prav v tem času prideta na prakso v Žiri dva bogoslovca, ki obiskujeta drugi in prvi letnik teološke fakultete. Ni dovolj, da si človek nabere teoretičnega znanja, potrebna je praksa, vaja. Le s pomočjo prakse je namreč lahko človek pri svojem delu uspešen. To seveda velja prav za vsak poklic, še bolj pa za duhovniškega, saj je duhovnik božji odposlanec. Za duhovnika je še posebej pomembno, kako se zna približati ljudem, kako jim zna podajati božjo besedo, da jih nagovori s svojim pričevanjem; kako se zna vključiti v kraj in tako dalje. Verjetno bosta poskušala vzpostaviti prijeten odnos s samim krajem in ljudmi ter seveda z župnikom, ki bo spremljal njuno prakso in nad njima skrbno bedel.

Prepričani smo, da bomo tudi farani bogoslovca lepo sprejeli, da jima bomo znali pokazati mojstrstvo ljubezni, dobrohotnosti in sprejemanja.

Želimo jima prijetno bivanje med nami in veliko božjega blagoslova pri opravljanju njunega poslanstva.

Breda Dolenc
Anica Kumer